

oprettet, og vi havde endnu ikke den rigtige Bedømmelse af, hvorledes disse Forhold efter Krigen vilde blive ordnet fra tysk Side. Markkursens Fald medførte et Utal af administrative Forordninger og Tillæg hist og her, og dette bevirkede, at Omregningen til Pari af de Markbeløb, der udbetaltes efter de den 15. Maj 1920 gældende Regler, blev meget uensartet. Jeg skal saaledes nævne, at en Enke efter en Mand, der havde været ved Fronten, kunde faa 100 Kr. om Aaret, medens en anden, hvis Mand var død paa Garnisonssygehus, ikke kunde faa mere end 58 Kr. Det kunde de paagældende vanskeligt forstaa, men paa Grund af de Regler, der gjaldt, var man tvunget dertil. Denne Uretfærdighed: at Krigsforsørgelse kun blev ydet dem, der faktisk var kommet til Skade under fjendtlig Medvirken, medens de, der kom til Skade i Garnisonerne eller blev syge, inden de kom til Fronten, kun kunde faa efter Reglerne for Fredsforsørgelse, er, som ogsaa fremhævet af Finansministeren, fjernet ved den senere tyske Lovgivning paa dette Omraade. Det vilde derfor være dobbelt meningsløst, hvis vi af de tidligere tyske Regler kun skulde beholde en saadan Bestemmelse.

Den finansielle Ramme for Forsørgelsen blev bestemt ved Loven af 1. December 1920. De aarlige Udgifter til militære Invaliders efterladte var i Aaret 1921, som det fremgaar af den Beretning, Invalidenævnet har udsendt, henved 5 Mill. Kr. og næste Finansaar 4 600 000 Kr. Nedgangen skyldes dels Dødsfald, dels foretagne Efterundersøgelser. Jeg skal her bemærke, at der i § 44 findes en Overgangsbestemmelse, som den højtærede Finansminister nævnte, hvorefter der for at bøde paa den stærke Nedsættelse i Understøttelsen til dem med de lave Invaliditetsprocenter ydes en Overgangsrente paa 180 Kr., som skal afvikles med 24 Kr. om Aaret, hvilket, naar Fradragene i Henhold til § 8 har fundet Sted, vil medføre en Forøgelse paa ca. 200 000 Kr. Efter de foretagne Undersøgelser kan det ventes, at dette Beløb ikke vil blive overskredet.

Naar man skal fastsætte en Forsørgelse paa Grundlag af en Forpligtelse til Erstatning, saaledes som Danmark har gjort med stor Generøsitet overfor de Invalider, her er Tale om, er der naturligvis mange Veje at gaa. Jeg nævnte før, at da Invalidenævnets Formand fik Opfordring til at fremsætte Forslag desangaaende, har jeg bestræbt mig for at

holde mig til de grundlæggende Regler, men samtidig har jeg søgt i Forstaaelse med Invalidernes Repræsentanter at faa en ligelig Fordeling, saaledes at der fandt en Reduktion Sted af de smaa Renter, medens der ikke blev berøvet de store Renter noget, ja, i visse Tilfælde endog saa kunde finde en Forhøjelse Sted. Forsørgelsen bliver derved delt i to Dele: et Grundbeløb, der sættes fuldstændig i Forhold til Invaliditeten, og et Tillæg, som stiger progressivt, begyndende ved en Invaliditet paa 40 pCt., stigende indtil en Invaliditet paa 100 pCt., saaledes at Sværskadebeløbet og Grundrentebeløbet paa 100 pCt. begge andrager 120 Kr. Til Grundrentebeløb er der under Hensyn til det nuværende Prisniveau forudsat at kunne lægges et Dyrtidstillæg, svarende til 3 pCt. for ugifte og 5 pCt. for gifte efter hver Portion af 54 Kr., som ydes Tjenestemændene i Henhold til Tjenestemandenslovens Regler om Dyrtidstillæg. Det er en lidt kompliceret Beregning, og jeg er klar over, at den vil medføre en ret besværlig Administration, men jeg tror, det er den bedste Maade at yde en Forsørgelse paa, og efterhaanden som Prisniveauet synker, vil de Sats, som Lovforslaget har fastsat i §§ 6 og 8, blive de normale.

Med Hensyn til Kapitalaffindelser maa jeg sige, at jeg i Princippet ikke er begejstret for saadanne, men jeg har bøjet mig for Lægevidenskaben og for Ønsker indenfor Folketingets Udvalg og tiltræder, at der i ganske ukomplicerede Tilfælde af lettere Art finder en Kapitalaffindelse Sted. Ved i Anledning af smaa Læsioner, som i og for sig ikke medfører nogen Forandring, ikke betyder væsentligt for Invaliden, at give den paagældende en Kapital een Gang for alle varetager man hans Interesser bedre end ved at tvinge ham til at modtage en lille maanedlig Rente. Derimod er jeg meget glad ved, at Folketingets Udvalg har haft Syn for dette: at affinde sig med Neuroserne, uden at det skal være nødvendigt at indhente Invalidernes Samtykke i hvert enkelt Tilfælde. Det har været et af de Stridsspørgsmaal, som har bevæget Lægeverdenen og Forsørgelsesmyndighederne meget i den senere Tid. Det viser sig desværre, at jo mere den sociale Forsørgelseslovgivning udbygges, des stærkere stiger Antallet af Neurotikere. Om der er nogen Aarsagsforbindelse derimellem, skal jeg ikke udtale mig om paa dette Sted. Som § 9 herefter vil